

Betragtning, som er af megen Vigtighed i et Land, hvor Udfriyning finder Sted, nemlig om Militair-Staten ikke i Fredstid skal kunne gjøre det vigtige Skridt at afgive enhver Forbryder, hvis Forseelse er en almindelig borgerlig Forseelse, til at lide Straf efter de almindelige borgerlige Domstole, og derimod kun forbeholde Krigsretten Paakjendelsen af de Tilfælde, i hvilke der er begaaet Disciplinair- og Subordinationsforseelser, og først lade dens dømmende Myndighed komme til at omfatte andre Forseelser, naar Armeen enten er sat paa Forberedelses- eller Krigsfod. Dette er ikke nogen ny Opfindelse; det er Noget, som bestaaer i England, hvor man har anseet det for en naturlig Ret for den enkelte Borger, at han for alle almindelige Forseelser bliver dømt af borgerlige Domstole. Der kan heller ikke blive Tale om noget Savn af den paagældende Mand i den Tid, han er sat under Tiltale eller liden Straf, thi der kan jo altid indkaldes en anden i hans Sted.

Endvidere er der en Sag, som ogsaa nu er inddragen under et positivt Ministerium, medens den hidtil har staaet meget vaklende, nemlig Udredelsen af Marschpenge. Denne Udredelse er for Diebliffet en overordentlig usikker Indretning. Dersom man saaledes vilde tænke sig, at hele Armeen blev forlagt til een Landsdeel, saa vilde Byrden af Marschpengene, saaledes som de for Diebliffet udredes, blive overordentlig stor for de Landsdele, hvor Tropperne ikke vare, idet de for deres Rekrutter vilde komme til at udrede Marschpenge efter den fjernere Afstand. Det Naturlige ved Udredelsen af Marschpengene, under hvilken Forudsætning de ogsaa ere blevne til, er derimod, at enhver Troppesdeling har en fast Garnison, hvortil den indkalder Folkene og bruger dem, og derefter maatte altsaa Marschpengene komme til at rette sig. Enhver Landsdeel skal kun betale Marschpenge for den Afstand, som der er fra det Sted, hvorfra Manden er indkaldt, til det Garnisonssted, hvortil han egentlig hører, og fra dette Sted til det Sted, hvor han forøvrigt skulde bruges, maatte han bringes for Militair-Statens Regning. Det er i det Hele vistnok en Feil ved vort Militairvæsen, at det ikke samler paa eet Sted

dem, som indkaldes, og i store Samlinger fører dem under militair Tilsyn til enkelte i Nærheden af Udfriyningen liggende Steder; thi paa denne Maade benytter man Marschdagene til at forberede det udfreyne Mandskab til at indtræde som Soldater i Rækken. Paa den Maade derimod, som man nu gaer frem, spildes der tillige Penge; dog dette vedkommer os ikke her. Det, som vi have med at gjøre, er at sørge for, at Byrden bliver lige for de forskellige Landsdele, det vil sige fordeelte efter Forholdstallene 60, 23 og 17, og at ikke en enkelt Landsdeel, ved en Bestemmelse, som ganske ligger udenfor Rigsdagens og det Ministeriums Omraade, som er ansvarlig derfor, skal blive usforholdsmæssig belastet med Udgifter. Denne Sag har hidtilbids ikke været reguleret, men jeg troer ikke, at det vil være vanskeligt at regulere den, naar den bliver taget under uoden Overveetelse.

Under det her nævnte Ministerium findes der endvidere en heel Række Forslag til Gagering af islandfke Embedsmænd. Det er ikke Stedet her ved denne Behandling at omtale, hvorvidt alle disse Forslag ere begrundede, eller ikke, men det forekommer mig, at det i dette Tilfælde, fremfor i noget andet, maatte være rigtigt at fremkomme med Lovforslag; thi vi komme ellers meget let i en vanskelig Stilling til de islandfke Anliggender. Der er kun et Exempel i Anmærkningerne, som jeg vil nævne, men dette beviser paa en slaaende Maade, hvor vanskeligt det er for os at komme til en Afgjorelse af disse Anliggender, og hvor urigtigt det under enhver Omstændighed er at afgjøre dem leilighedsvis under Finantslovens Behandling. Der er, om jeg husker ret, en islandf Biskop, som ønsker at forlade sit Huus og flytte til Reikjavik, fordi Taget er saa slet, at han regner sammen med det. Om dette Tag skal repareres, eller ikke, eller om han skal have 200 Rd. i Huusleie-Godtgjorelse og flytte bort, derom skal der fra Island sendes Forespørgsel herved; Sagen skal debatteres her, og Resultatet sendes op igjen til Island. Men i denne Mellemtid maa enten Præsten, om Forladelse — Bispen være udsat for at være regnet sammen med Huset, eller ogsaa have de Klagemaal, der